

שלםית בת דברי, עד פאן נסתר השם של אמרו. כיון שכתוב ויקב, נקבע את שם אמר רבי אבא, אם לא שהמנורה הקודשה עומדת בועלם, לא הרשינו לגלוות, מפני מה לא שחריר לא נתן דבר זה לגלוי אלא לחברים, שהם בין קוצרי השדה. (שם לא) תפח רוחם של אלו שבאים לגלוות לאותם שליא נודעים. בא ראה, כתוב וניצו במחנה בן היישראלי ואיש היישראלי. הפסוק סזה הרי בארנו, אבל זה בן איש אהרה את של אביו, בעלה של שלומית היה. וכיון שבא עלייך אותו המצרי, בחוץ הלילה, שב לבתו וידעו את הדבר, נפרד ממנה ולא בא עלייה. וכן אשה אחרת והולדת את זה, ונקרה איש היישראלי, והآخر בן היישראלי. אם הם רבו פאן ימד, מה רוצה פאן השם הקדוש? ולמה קלל את

השם הקדוש?

אלא, איש היישראלי אמר הדבר מאמו מותך קטטה. מיד - ויקב בן האשה היישראלי, כמו שנאמר ויקב חור בדלותו. סוד הדבר - נטול ה' של השם הקדוש וקלל, להגן על אמרו זוהי נקיבה, שהיא נקב ופרש את השם הקדוש, ונאמר לקוצרי השדה. וסוד הדבר - (משל לו בן דרך אשה מנافت וגוו). אשרי חלקם של הצדיקים שיודעים דבר ומפסיקים אותו, ועל זה נאמר (שם כה) ריבך ריב את רעך וסוד אחר אל תגל.

ה' אחרונה היתה נקבה שזונקת בשני אדרים, משום כך נטלה את כל זינו של המלך ונוקמת נקמותה, שבתוב הוצאה את הממלך. על זה כתוב, איש אמרו ואביו תיראו, יראת האם הקדשים לאב. אשרי ישראל בועלם הזה ובועלם הבא.

דעת אמר, ויקוב חור בדלותו. רוזא דמלחה, לא גננא על אמרה. רוזא הוא נקיבא, בן דרכ אשה מנافت וגוו, זפאה חולקיהון דעתיקיא, דעתיקיא, ריבען אמר מיל מאמיה, מגו קטטה. ומה ויקוב בן האשה היישראלי. כמה

ה' בתראה, הות נוקבא דין באתרין טרין, בגין פך נטלא זייןין דמלכא, ונוקמת נקמיה, דכתיב הוצאה את הממלך. על דא כתיב, איש אמרו ואביו תיראו, דחוילו דעתיקיא אקדים לאבא. זפאהין אינון ישראל בעלמא דין יבעלמא דעתיקיא.

שלומית בת דברי, עד פאן סתיים שמא דאמיה, כיון דכתיב ויקוב, נקבע שמא דאמיה.

אמר רבי אבא, אי לאו דבוצינא קדיישא קיימא בעלמא, לא ארשינא לגלאה, (פמאי והלאה) דהא לא ATIYHIC מלחה דא לגלאה אלא לחבריה, דעתון בין מחדדי מקלא דעת לאו. תיפח רוחיהון דעתון דעתין לגלאה, לאינון דלא ידע.

הא חי, כתיב וינצו במחנה בן היישראלי ואיש היישראלי, אבל דא בר אינתו קרא הוא אוקימנא, אבל דא בר אינתו אחרא דאבי, בעלה שלומית הוה. וכיון דאתה ההוא מצראה עלה, בפלגות ליליא, תפ לביה וידע מלחה, אטרפיש מנה ולא אתה עלה. ונטול אינתו אחרא, ואולד להאי, ואקרי איש היישראלי, ואחרא בן היישראלי. אי אינון אינצו הכא בחדא, מיי קא בעי הכא שמא קדיישא. ואמיי קילל שמא קדיישא. אלא, איש היישראלי אמר מלחה דעתיקיא, מגו קטטה. ומה ויקוב בן האשה היישראלי. כמה

דעת אמר, ויקוב חור בדלותו. רוזא דמלחה, לא גננא על אמרה. רוזא הוא נקיבא, בן דרכ אשה מנافت וגוו, זפאה חולקיהון דעתיקיא, דעתיקיא, ריבען אמר מיל מאמיה, מגו קטטה. ומה

ה' בתראה, הות נוקבא דין באתרין טרין, בגין פך נטלא זייןין דמלכא, ונוקמת נקמיה, דכתיב הוצאה את הממלך. על דא כתיב, איש אמרו ואביו תיראו, דחוילו דעתיקיא אקדים לאבא. זפאהין אינון ישראל בעלמא דין יבעלמא דעתיקיא.